

men human, at Samfundet gør det, paa-lægge vi dette bet; men vi sørge for, at hvert Aar har nok i sin Plage; vi dnyge ikke en Gæld op af Millioner, som Ester-kommerne skulle betale, men vi lade hvert Aar betale for sig. I mit forrige Foredrag behvste jeg nærmere Punkt 3 i Regeringsfor-slaget's § 2, der omhandler Søfart og Fiskeri. Der findes angaaende det adskillige mere specielle Bestemmelser i Ministerens Forslag i § 6, hvilke jeg med en Del Til-sætninger har optaget i mit Forslags § 24. Det er blevet en stem lang Paragraf — formelt er jeg ikke selv fornøjet med den — men de Forhold hænge saa nøje sammen, at jeg ikke har turdet dele den. Der er visse Bestemmelser med Hensyn til Skibsførere i udenlandsk Fart i Ministerens Forslag, som jeg har søgt at bøde paa i mit. Der er navnlig det, som jeg skal tillade mig at om-tale, at efter Ministerens Forslag kan en Skibsfører, der ikke kommer tilbage til dansk Havn, fejle med Ulykker, som vedkommende aldrig faar Erstatning for. Jeg er ikke sikker paa, at Søforklaringsreglerne kunne hjælpe til, at Enker og Børn efter de forulykkede kunne faa den Erstatning, der er tiltænt dem, forinden Enken maaste er bleven Fat-tighushus og Børnene Fattighushus, og det er dog ikke Meningen. Men de En-keltheder skal jeg ikke komme ind paa her. Jeg vil blot med Hensyn til den varme An-befaling for Regeringens Forslag, som vi hørte af det ærede Medlem for Vers (Bro-drenhuus-Schack), gøre opmærksom paa een Ting. Der er efter en høist tvivlsom Maale-stof opført en Beregning af Ministeren, hvorefter der om 13 Aar skulde være 130,000 Kr. aarlig at udbetale til tredje Klasse for Ulykkestilfælde. Nu mener jeg, at det bliver ikke saa lidt mere, fordi 13 Aar ikke ville bringe Balance, og de faa det heller ikke paa nært Hold nøjagtigt opgjort, men tag blot de 130,000 Kr., og læg $\frac{1}{2}$ Kr. pr. Ton paa Skibene, saa vil, efter hvad en kyndig Mand har oplyst i Landstinget, en Told-embedsmand, 12,000 Kr. falde paa Marstal Handelslaade. Deres kommunale Budget er 20,000, og nu skulde der falde 12,000 Kr. til paa disse Redere. Der er mange Steder Redere, som arbejde ikke for Fortjenestens Skyld, men som mange Gange endog have Tab af at fortsætte, men af Hensyn til de Folk, som have fundet Næring hos dem, og af Pietet mod deres Firma fortsætte. Nu kommer man pludselig til saadanne og siger til dem: Nu skulle I betale henimod hele Byens Budget i en Stat ikke for eders egne Ulykkers Skyld, det kunde endda tænkes, men det er navnlig ogsaa for Fiskerilykker paa

visse stærkt angrebne Ryster f. Eks. paa Besigtigten af Sjælland, der skulle Marstal-rederne nu betale saa uhorste Byrder. Jeg siger, at jeg vil dog bede ærede Medlemmer med den ærede Folketingsmand for Vers overveje, hvorledes en saadan Bestemmelse kunde anses retfærdig for Marstals Skibs-redere. Men det er kun en yderligere Illu-stration, der er hundrede af den Slags Til-fælde, hvor man er i Begreb med at gøre Ting, som jeg inderlig gerne vilde afvende. Jeg vil ikke være med til at afvende nogen som helst human Tanke, som de ærede Her-ter og Regeringen kunne blive enige om at gennemføre i Lovs Form, tværtimod, men jeg vilde være med at afværge, at vi faste Byrderne uden Ret og uden nogen bestemt Begrundelse over paa enfelte Statteborgere i Stedet for at lade Samfundet bære dem efter visse antagelige Regler. — Sidste Del af mit Forslag, nemlig Afsnittet om Arbejds-raadet er ikke nærmere drøftet, og jeg skal derfor ikke gaa nærmere ind derpaa, det er Tiden ikke til, jeg skal i den Forventning, at vi her kun skulle behandle dette Forslag i sine Hov. dræk for at fortsætte ad Aare, af-holde mig derfra, men jeg tager gerne selv-følgelig med Forbehold, naar Tiden er der-til, og naar det er nødvendigt, en Debat op om dette Forslag. Jeg har den Tiltro til Arbejdsraadet, saaledes sammensat, at det vil komme til at gøre stor Gavn for det Formaal, Lovforslaget tilsigter, at det vil blive en human Institution, som vil vinde den offentlige Mening fra alle Sider for sig, og som derefter — det behøver ikke at ske straks — en Gang vil blive en Voldgifts-domstol, det vil sige en frivillig Voldgifts-domstol, en Institution, som man mange Gange vil ty til og lade afgøre Spørgs-maal mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, hvor vi nu savne en saadan Institution. Jeg kan tage fejl i denne Forventning, det er muligt, men jeg tror, at det vil ske. Jeg tror, at baade Formanden, som jeg tænker mig som en fremragende dygtig Mand med en god vellønnet Stilling, og Lægerne ville arbejde de andre, som komme fra to Lejre, saaledes sammen, at de absolut maa vinde, som jeg før sagde, den offentlige Mening for deres humane Virksomhed; som sagt, denne Forventning kan blive stiftet. Men de nye Valgbestemmelser, som jeg ganske vist har opfundet for Tilfældet, det indrømmer jeg, og som maaste kunde forekomme adskil-lige, der ikke ere vante til at lede den Slags Valgmøder og den Slags Ting, noget vanske-lige, skal jeg, om det ellers var fornødent, med Fornøjelse forsvare. Men eet vil jeg her betone, og det er, at vi kun forlange af